

N:o 6.

Motionen ingifven den 21 Januari, men af motionären återkallad den 22 i samma månad.

N:o 7.

Af Herr von Geijer, Bror Bengt Gustaf, angående ändring i 9 § i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet.

Riksdags-ordningens 14:de § uppställer såsom vilkor för valrätt till Andra Kammaren *först* röst i kommunen och derefter den särskilda förmögenhetsqualifikation vi kalle valrättscensus.

Att för rösträtt i kommunen erfordras i vissa fall en förmögenhet stående i värde högre upp än valrättscensus är efter mitt förmenande ett existerande missförhållande, som bör och lätteligen kan rättas. Om till exempel en medborgare eger å landet en till 150 Riksdaler taxerad, icke i mantal satt jordbruksfastighet med derå uppförd särskildt för sig till 850 Riksdaler taxerad qvarnbyggnad, så innehar denne medborgare otvifvelaktigt den för valrätt stadgade förmögenhetsqualifikation: egandet af till 1,000 R:dr taxerad fast egendom. Men rösträtt i den kommun, hvarinom hans egendom är belägen, har han visserligen icke, ändock han bebor och sjelf brukar egendomen. Ty enligt 58 § af Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet äro honom påförda *en* fyrk för den till 150 Riksdaler taxerade jordbruksfastigheten, för hvilken bevillningen belöper sig till 3 öre, och *fyra* fyrkar för den till 850 Riksdaler taxerade qvarnbyggnaden, för hvilken bevillningen belöper sig till 40 öre, hvadan således hans sammanlagda fyrktal är *fem*, hvilket är för lågt att kunna göra honom röstberättigad i kommunen, dertill erfordras sex fyrkar på sätt i 9:de § af nyssberörda Kongl. Förordning finnes stadgad. Detta missförhållande — hvilket äfven visar sig, om egendomen utgöres af endast ett till 1,000 Riksdaler taxe-

radt hus — rättas, om röstminimum nedsättes från sex till fem fyrkar; och vågar jag derföre vördsamt föreslå att nionde paragrafen af Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet får följande lydelse:

“Den, som är uppförd till mindre än fem sådana fyrkar, som i § 58 omförmälas, eger ej rösträtt vid kommunalstämma; egare af i mantal satt jord likväl undantagne.“

Stockholm den 21 Januari 1867.

B. von Geijer.

N:o 8.

Af Herr Schartau, angående användande af Riksbankens vinstmedel för Bankens egna ändamål.

En fråga af stor vikt, som Svenska folket ställer till Riksdagen, är bland andra framstående föremål utan tvifvel den, huru landets financer skola kunna i längden uppbära tyngden af en år ifrån år ökad utländsk skuldsättning, redan större än under någon period af framfarna tider.

Från denna fråga i allmänhet är afståndet ej långt till den särskilda, huru under alla skiften myntvärdet må kunna upprätthållas och Riksbankens soliditet förblifva orubbad.

Den dag är ej mera, då en yttrad betänksamhet i detta ämne betecknades som oförstånd, för att ej säga något värre, — och hvilken anledningen till åskådningssättets förändring i detta fall än må vara, är sjelfva saken af nytta för den enskilde betraktaren. Jag tvekar derföre ej att här frambära den tanken, att Riksdagen bör låta sig angeläget vara att ytterligare stärka och befästa den institution, som hon har både rätt och pligt att företrädesvis kalla *sin*.

Rikets Bank eger ett kapital-öfverskott, eller en grundfond, af 25 millioner Riksdaler R:mt; — detta är på en gång sannt och lugnande, men det oakadt kan och får ej förbises den väsendtliga förändring, som inträffat i vissa på Bankens förmåga att fullgöra sina förbindelser inverkan omständigheter, sedan den tid, då den länge afbrutna silfverutvexlingen omsider återbegyntes. Då funnes så godt som inga andra myntrepresentativer i landet, än Rikets Ständers banko-